

Tajemství shořelého domu

Ano, to jsem já, dívka, která jako první a nejspíš i poslední poznala, jak se udála minulost shořelého domu. O tomto domě ví snad každý z našeho města, ale skoro nikdo se k němu neodvážil ani přiblížit nejenom kvůli pověstem, co všude kolem kolují. Byl za lesem a žádný jiný dům tam nebyl. Neměl střechu díky čemuž byl navlhlý a strašidelný.

Ale to bych nebyla já, kdybych zase něco nevymyslela. Běžela jsem tmavým lesem. Vlastně ani nevím, proč jsem běžela, možná jsem si myslela, že by mě někdo s mým ujetým nápadem mohl předběhnout. Abych pravdu řekla, docela jsem se bála, ale zvědavost mi nedala a vkročila jsem dovnitř toho polorozpadlého domu. Viděla jsem díky světlu, které prosvítalo skrz díry ve zdech. Všude byl prach a pavučiny, ale mou pozornost upoutala jenom jedna jediná věc. Byly to dveře, které stály nalevo od těch vchodových. Cítila jsem se divně, nějakým způsobem mě ty dveře přitahovaly, byly tmavé, poseté pavučinami a prachem.

Zkoušela jsem vymyslet, co by za těmi dveřmi mohlo být, ale vše, co mě napadlo, mě znervózňovalo. Chtěla jsem odejít, protože mě to místo začalo čím dál tím víc děsit, ale něco uvnitř mě mi říkalo, že jsem tady, že jsem snad první člověk, který se sem odvážil dobrovolně jít a chce to vzdát, protože se bojí její představy o tom, co by mohlo být za dveřmi. „Nevzdám to,“ řekla jsem si sama pro sebe rozhodným hlasem a zabrala za kliku. Dveře se otevřely.

Začal foukat vítr. Nic jsem neviděla, protože se mi před očima zjevily mžitky. Najednou jsem vnímala jen černo, cítila jsem se, jako kdybych nebyla ve vlastním těle a padala neznámo kam. Po chvilce nepříjemného klesání do černoty se mi před očima náhle objevila vzpomínka, ale nebyla moje.

Viděla jsem děti, které hrály na schovávanou, tatínka, který se snaží uvařit oběd, maminku, která tancovala s dětmi. Takhle, to šlo dál do té doby, kde jsem neviděla ty smějící se děti a starostlivé rodiče, ale skoro vyhaslý krb, odkud vyskočila malá jiskřička, která dopadla na dřevěnou podlahu. Po pár minutách už to nebyla jen jedna malá neposedná jiskřička, ale velké oranžové plameny, které se odrážely v očích běžících, vystrašené rodiny.

Stihli utéct. Ale s pocitem, že místo, na které je vázalo tolik vzpomínek, už nebude jejich domovem.

Před očima jsem měla zase jenom známou černotu, kterou po chvíli přemohlo světlo vycházejícího slunce. Otevřela mokré oči spleené od slz. Posadila jsem se a přemýšlela nad tím, co se stalo. Viděla jsem minulost rodiny, která žila v tomto domě? Kam rodina utekla a kde je teď?

Odpovědí na tyto otázky se dívka nedočkala.